

Krehkosť života

GAŠTANOVHNEDE VLASY V KOMBINÁCII SLADKÉHO ÚSMEVU NA TVÁRI. NAVONOK PÔSOBÍ AKO OBYČAJNÁ ŠTUDENTKA, KTORÁ SA UČÍ, CVIČÍ A TÚŽI SI SPLNIŤ SVOJE SNY. JEJ POVAHA UKRÝVA ISTÚ DÁVKU ODVAHY, TEMPERAMENTU A SNAHY, KTORÉ JU ROBIA VÝNIMOČNOU. POČAS ŽIVOTA SA MUSELA VYROVNAŤ S NIEKOĽKÝMI RANAMI, KTORÝCH JAZVY NOSÍ VO SVOJOM SRDCI DODNES. NAJPRV MUSELA OPUSTIŤ SVOJU RODNÚ KRAJINU A NESKÔR ČELILA STRATE BLÍZKEJ OSOBY. NAPRIEK TOMU SA NEVZDALA A JE ŽIVÝM DÔKAZOM TOHO, ŽE NEEEXISTUJE PREKÁŽKA, KTORÚ ČLOVEK NEDOKÁŽE ZDOLAŤ. NA SVOJEJ CESTE ŽIVOTOM SPOZNALA KAMARÁTOV, KTORÍ JU ROZVESEĽUJÚ, UČITEĽOV, KTORÍ JU PODPORUJÚ A ÚTOČISKO NAŠLA V NAŠOM MESTE, KDE SA CÍTI AKO DOMA. OPÍSAŤ VŠETKY KAPITOLY NASTINEJ KNIHY ŽIVOTA NEDOKÁŽEM, PREDSTAVÍM VÁM LEN TÚ KAPITOLU, KTORÁ MŇA OSOBNE MOTIVUJE NAJVIAC.

Balíme a ideme

Nastin príbeh sa začal pred niekoľkými rokmi, keď sa kvôli vojne rozhodla so svojimi rodičmi a mladšími súrodencami opustiť rodné mesto na východe Ukrajiny, kde už dlho rezonuje ozvena vojnových konfliktov. Na premýšľanie nemali veľa času, lebo Nastinmu otcovi, ako každému mužovi na Ukrajine, hrozilo, že ho pošlú bojovať na front. Vďaka maminým rýchlym rozhodnutiam a otcovej rozvahe sa všetko udialo bleskovo. Zo dňa na deň si zbalili všetky veci a opustili svoju rodnú vlasť. Nepredvídateľnej cesty životom čelili s veľkou odvahou. Tá maskovala strach v srdci a slzy v očiach.

Prvé stretnutie

Po takmer ročnom štúdiu na základnej škole v Čechách Nast'a pokračovala vo vzdelávaní na Slovensku a nastúpila na naše gymnázium v Košiciach. Presne druhého septembra 2022 sme sa stali spolužiačkami a pamätám si aj chvíľu, keď som s ňou prehodila prvé slová. Bola to práve cesta z účelového cvičenia, keď sa v našom vzťahu začali objavovať prvé iskierky kamarátstva. Najprv nám v konverzácii

pomáhal Google prekladač, no po niekoľkých mesiacoch sa Nasťa naučila plynule rozprávať po slovensky. Je priam neuveriteľné, ako sa z dvoch osôb, ktoré spočiatku nerozprávali ani tým istým jazykom, stali dve úžasné kamarátky.

Zmena

Príchodom na Slovensko sa Nasti zmenil celý život. Ako pätnásťročná si musela zvykať nielen na život v internáte, ale aj

na vyučovanie v inom jazyku a na diaľku, ktorá ju na niekoľko mesiacov delila od svojej milovanej rodiny. Navštíviť ju vedela iba počas sviatkov a prázdnin. Okrem toho ju znepokojovali vyhasnuté životy na Ukrajine a padnuté bomby na nevinných ľuďoch a deti. V tejto situácii bolo pre ňu ťažké mlčať, keď jej národ nariekal, no musela ísť ďalej. Spolužiaci, kamaráti a dokonca aj pedagógovia sa snažili vypočúť si ju a povzbudiť ju, keď to najviac potrebovala.

”

Keď sa povie slovo odvaha, prvé, čo si predstavíte, je obraz veľkého svalnatého hrdinu, ale existuje mnoho ďalších foriem odvahy. Pre nás je najväčším prejavom odvahy Nasťa. Vždy si plní svoje povinnosti, aj keď vieme, aké ťažké to pre ňu musí byť.

“

Vzťahy

Každé negatívum má svoje pozitíva a aj keď sa o tom ťažko rozpráva v takejto situácii, Nasťa našla a spoznala ľudí, ktorí ju v náročnom období podporovali. Vďaka rôznym školským akciám, výletom či plesom sa naše vzťahy utužovali a kamaráti pribúdali. Tak ako my sme pre ňu svet-

lom v komplikovaných situáciách, aj ona je pre nás motivátorom v ťažkých dňoch. Vďaka vzácnym vzťahom sa navzájom každý deň učíme niečo nové a uvedomujeme si hodnotu existencie. Pravda je, že ľudia nikdy nezabudnú na osoby, ktoré tu pre nich boli v najťažších chvíľach života.

Sladkých šestnást'

Narodeniny väčšinou oslavujeme v kruhu svojich blízkych, no pre Nasťu bolo v tejto situácii naozaj komplikované odcestovať domov. Preto sme jej chceli s dievčatami tento špeciálny deň spríjemniť prechádzkou v meste, kde sme plánovali posedenie v reštaurácii. Naše plány sa však po objavení novej notifikácie v mojom mobile ihneď zmenili. Počas prechádzky mi nečakane písala Nastina mamka, že je s celou rodinou na Slovensku. Sú pri Národnom divadle a chcú Nasťu prekvapiť. Nikdy nezabudnem, aké ťažké

bolo v ten deň „držať jazyk za zubami“ a zakryť silné emócie jemným úsmevom na tvári. Po niekoľkých minútach prechádzky sme prišli k divadlu, kde bez toho, aby o tom Nasťa vedela, stála jej rodina s veľkou „16-ťou“ a balónmi v rukách. Nasťa žiarila od radosti ako diamant a stále nechcela uveriť, že je to realita. Mať svoju rodinu na narodeniny pri sebe pre ňu veľa znamenalo. Tento deň sme strávili so slzami v očiach, vďačnosťou v hlase a smiechom na perách. Spoznať celú jej rodinu a rozprávať sa s jej členmi osobne bol pre mňa neuveriteľný zážitok. Obja-

tie a slová vďačnosti Nastinej mamky vo mne rezonujú dodnes. V tento deň sme sa presvedčili, že neexistuje diaľka, ktorá by prekážala srdcu konať a uvedomili sme si vzácnu prítomnosť našich blízkych.

Zapálená svieca

Vojna nebola jediným mečom, ktorý zasiahol srdcia tejto rodiny. Nastina mamka už niekoľko rokov bojovala so zákernou chorobou. Keď mi o tom Nasťa rozprávala, vždy som sa snažila varovať myšlienkam, ktoré by viedli k

nešťastným záverom. Choroba si však nevyberá. Všetko sa udialo veľmi rýchlo a zlom v Nastinom živote nastal vtedy, keď ním odrazu musela kráčať sama, bez mamy. Ťažko sa opisujú pocity, ktoré v nás táto udalosť vyvolala. Odrazu svet naokolo stíchol a všetky nepodstatné veci sa vytratili z povrchu zeme. Smútok bol veľký, no nikto si nedokázal predstaviť miesto, kde sa v tej chvíli Nasťa nachádzala. Návratom do Košíc boli naše objatia silnejšie a ticho v triede dusivejšie.

Určité udalosti nevieme zmeniť. Doká-

žeme však byť milí a láskaví ku každému, bez ohľadu na to, koľko problémov v živote má. Myslím si, že ani jeden z nás by nemal žiť bez pocitu, že je pre niekoho dôležitý a stojí pri ňom. Človek nikdy nevie,

ako dokáže jeden úsmev a jedno povzbudivé slovo zmeniť deň tomu druhému. Ako povedal nemecko-americký fyzik a zakladateľ teórie relativity Albert Einstein:

„Jedna osoba nemôže zmeniť celý svet,
ale ty môžeš zmeniť celý svet jednej
osoby.“

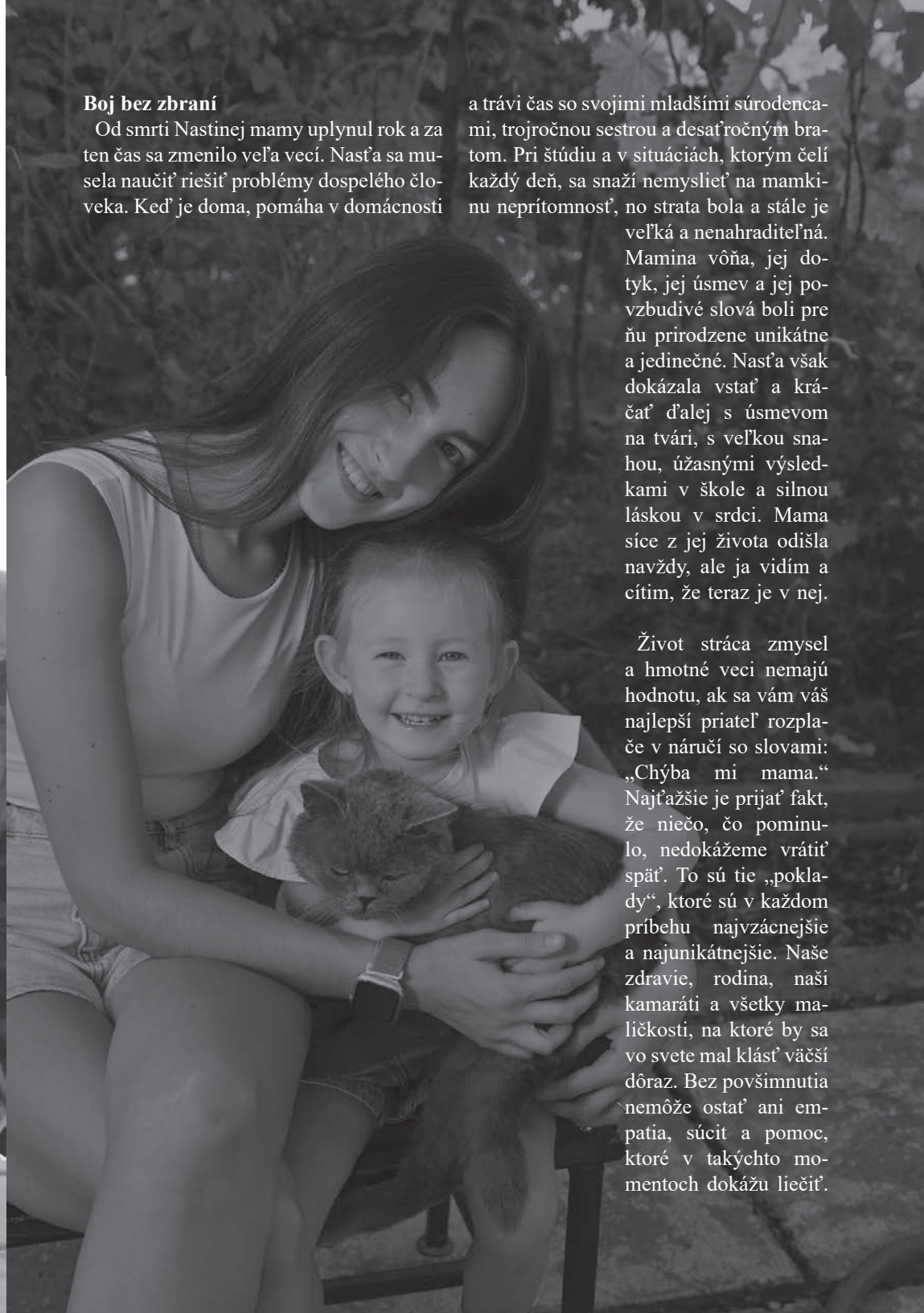

Boj bez zbraní

Od smrti Nastinej mamy uplynul rok a za ten čas sa zmenilo veľa vecí. Nasťa sa musela naučiť riešiť problémy dospelého človeka. Keď je doma, pomáha v domácnosti

a trávi čas so svojimi mladšími súrodencami, trojročnou sestrou a desaťročným bratom. Pri štúdiu a v situáciách, ktorým čelí každý deň, sa snaží nemyslieť na mamkinu neprítomnosť, no strata bola a stále je veľká a nenahraditeľná. Mamina vôňa, jej dotyk, jej úsmev a jej povzbudivé slová boli pre ňu prirodzene unikátne a jedinečné. Nasťa však dokázala vstať a kráčať ďalej s úsmevom na tvári, s veľkou snahou, úžasnými výsledkami v škole a silnou láskou v srdci. Mama síce z jej života odišla navždy, ale ja vidím a cítim, že teraz je v nej.

Život stráca zmysel a hmotné veci nemajú hodnotu, ak sa vám váš najlepší priateľ rozpláče v náručí so slovami: „Chýba mi mama.“ Najťažšie je prijať fakt, že niečo, čo pominulo, nedokážeme vrátiť späť. To sú tie „poklady“, ktoré sú v každom príbehu najvzácnejšie a najunikátnejšie. Naše zdravie, rodina, naši kamaráti a všetky maličkosti, na ktoré by sa vo svete mal klásť väčší dôraz. Bez povšimnutia nemôže ostať ani empatia, súcit a pomoc, ktoré v takýchto momentoch dokážu liečiť.

Kristína Pásztorová
Zombova 39, 040 23 Košice
0948 142 698 kristinapasztorova40@gmail.com
Gymnázium sv. Košických mučeníkov
Čordákova 50, 040 23 Košice
0 911 872 801 office@gkmke.sk